

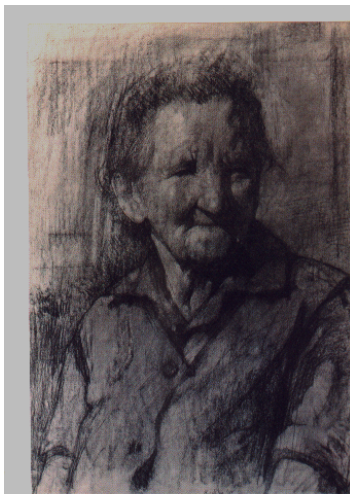
- A Magyar Írószövetség két Norvégiában élő tagjának bőven akadt programja Magyarországon a 73. Ünnepi Könyvtér rendezvényt sorozatán.

Sulyok Vince idén ünnepli 70. születésnapját. Ez alkalomból jelent meg a Széphalom Könyvműhely kiadásában a *Tegnapodban élsz, Versek 1997-2001* című kötete. A könyv hivatalos átadása június 4-én volt a Mammut Libri Könyvesházban. Másnap a Petőfi Irodalmi Múzeum látta vendégül a költőt, ahol a kötetet díszítő hat grafikát tartalmazó dísz-mappa s a verseskötet ünnepélyes keretek között került be az intézmény gyűjteményébe.

A grafikákkal Kovács Ferenc író-társ, grafikus tisztelgett a 70 éves költő előtt. Sulyok Vince június 6-án – a Könyvhét nyitónapján – a Vörösmarty téren dedikálta verseskötetét s a szintén most megjelent *XX. századi dán költők antológiája* c. fordításkötetét.

Kovács Ferenc új könyve ezúttal 16 grafikáját s az ezen képek ihlette – barátai tollából származó – angol s magyar nyelvű irodalmi reflexiókat tartalmazza. A kötet bemutatójára a Nyíregyházi Mórincz Zsigmond Megyei Könyvtárban, és a Dunaújvárosi MMK-ban került sor. (KF)

- Bukor Tibor festőművész és Bérczy Bukor Csilla keramikus kiállítását rendezték meg május elején a falsterboi kiállítócsarnokban. A dél-svédországi kisváros ünnepe volt a két magyar művész bemutatkozás.

TIBOR BUKOR
målningar och teckningar

CSILLA BÉRCZY BUKOR
keramik

Vernissage

Lörd 4 maj 13-17

FALSTERBO

KONSTHALL

• A norvégiai Magyarok Baráti Köre (MBK) rendezésében Martinovits Katalin magyar nyelvű oslói óvárosi sétát vezetett. „Van, aki Észak Pompejének nevezi a régi Oslo itt látható romjait. Annyi biztos, hogy skandináviai viszonylatban egyedülálló: sem Stockholm, sem Koppenhága nem dicsekedhet ilyen egybefüggő kora középkori városmaradványokkal. Sétánk során az ódon romokat követve fantáziánk segítségével kirajzolódhat előttünk a régi Oslo képe öt templomával, három kolostorával, püspöki és királyi székhelyével, hogy csak a legfontosabbakat említsük.” (MK)

• A Norvég-Magyar Egyesület és a Magyar Nagykövetség szervezésében április 29-én a Tánc Világnapján a Magyar Állami Népi Együttes hat táncosa s három zenésze, valamint a norvég „*Bæringen*” néptánc-csoport tartott közös bemutatót Oslóban a Munch múzeumban. Az est táncházzal zárult. (KF)

• Terray László ny. evangélikus lelkésznek Károli Gáspár díjat adományozott Rockenbauer Zoltán kulturális miniszter. A kitüntetést Iklódy Gábor oslói magyar nagykövet nyújtotta át. A Károli Gáspár-díj azoknak a magyar állampolgároknak adományozható, akik a biblikus tudományokban – fordítással, tanulmánynyal – kimagasló eredményeket értek el, vagy kiemelkedőt alkottak a magyar líra és próza nyelvi megújítása területén.

Terray László 1948 óta él Norvégiában. Lelkeszi és egyházszerzői munkája mellett igen kiterjedt missziói és egyháztörténeti munkát végez. Szerkesztette az *Útitárs*, később a *Koinonia* című lapot. Aktívan dolgozott a NOREA Rádió magyar nyelvű adásaiban. Könyvei jelentek meg. Ordass Lajosról szóló monográfiáját több nyelvre is lefordították. (KF)

• Pozsgay Zsolt *LISELOTTE ÉS A MÁJUS* című tragikomédiájának 2002. május 25-én volt a világbemutatója Oslóban a norvégiai Magyarok Baráti Köre (MBK) szervezésében. A darab a grazi színház felkérésére íródott, s az ottani német nyelvű bemutató ősszel lesz. A művet a békéscsabai Jókai Színház Pozsgay Zsolt rendezésében tűzi műsorra Kovács Edit és Karczag Ferenc közreműködésével.

Klassfesten

Osztálytalálkozó a stockholmi Astoria moziban

Február 25-én gálapremieren voltam férjemmel. Kíváncsian vártam, mert most ismerkedem Svédországgal, Stockholmmal, mivel csak pár hónapja élek itt. A klasszikus svéd filmeket ismerem, kedvelem, de újabbakat mostanában nem látam.

Ez a film valóban egészen friss, ősszel még forgatták. Fiatalok rendezték: Móns Hengren és Hennes Holm. A főbb szerepeket Björn Kjellman, Inday Ba, Cecilia Frode és Oskar Taxén alakítják.

A film címe Klassfesten.

Férjem – Dusa Ödön – aprócska epizód szerepet kapott benne, ő játszotta a „dörzsölt cigányt”, ki becsalogatja a jósnőhöz a főszereplőt.

Az Astoriában volt a vetítés. Kényelmes mozi – ami azt hiszem, a fő kritérium egy mozi esetében – , de arctalan. A film előtti hangulat köszönhetően a finom koktéloknak, a várakozási izgalomnak, rég nem látott ismerősöknek, barátoknak, nagyon kellemes volt. Zsongás, nevetésfoszlányok mindenfelől. Ez a hangulat nem csökkent a film alatt sem, sőt... fokozódott.

Kommersz, de igényesen elkészített filmet láthattunk. A történet könnyen felejthető, de az adott estére jó szórakozást nyújt. Bárkivel előfordulhat, hogy osztálytalálkozóra hívják, ezért bárki fantáziáját önös érdekből is megmozgathatja. Az persze már nem mindenkivel történik meg, hogy egy osztálytalálkozó fordulópontot hoz kissé unalmas, poros életébe. Itt megtörtént. Mindezt jó humorral, élet-szagúan tálalják a szereplők, maguk is jót szórakozva a történeteken. Az ironia sem hiányzik a filmből.

Aki kellemesen, nehéz gondolatoktól mentesen akar eltölteni közel másfél órát egy moziban, ajánlom neki a Klassfestent.

A vetítés után a vacsora hasonló jókedvben folytatódott. A több helyiséges étteremben több száz ember ült, állt, helyet változtatott, ahogy sikerült. Könnyű salátákból és finom borokból válogathattunk. Még olyan szerencsénk is adódott, hogy ránk várt egy kétszemélyes asztal, mikor átnéztünk egy másik terembe. A zene is hozta tovább a film hangulatát, értették a szervezők a dolgukat. Nagyon kellemes este volt, jól éreztem magam, mintha otthon lettem volna.

Kaufmann Ildikó

*A zongora Peléje**

Vannak zongoristák – bőven. No és ott van Schiff András, a 48 éves magyar, aki Haydn-t és Beethoven-t játszott a Tivoli Koncerttermében. Mindhármuktól három szonátát, úgy, hogy együtt nőttek fel, színezték egymást és válaszoltak egymásnak. Amikor Schiff utoljára volt az országban, eljátszotta és végig vezényelte Beethoven összes zongoraszonátáját a Rádióház Koncerttermében. Ez nem több, mint egy fél éve történt, és ha akkor netán hiányolt volna valaki egy dirigenszt, kapott egy másik Schiff-et a versenyzongoránál, mint azt a nemes, megmunkált sztárjátékost, akit úgy vélte az ember ismeri. Még spontánabban, vakmerőbbet, még hamiskásabban humorosat, amint Jakob Levinsen írta méltatásában a Berlingske Tidende hasábjain. A fedő felemelkedett – a gyönyörűségtől. Így van ez bizony minden alkalommal, amikor Schiff játszik – és ez szerencsére gyakorta előfordul itt. Akármilyen jól hiszi, hogy ismeri Schiff Andrászt az ember koncertjeiről és lemezeiről, kibabrál vele, és új helyen találja magát az átgondolt programok nyomán. A hallgatóság megutaztatik A programokat úgy kell összeállítani, – Schiffet követve – mint ahogy egy jó szakács komponál egy étkezést, hasonlóságokkal és kontrasztokkal.

„Amikor játszom, gondoskodom arról, hogy megutaztassam a publikumot. Valamiértékessel kell hazatérniük”.

Amikor pedig Schiff Andrásnak szabadnapja adódik, gyakran arra használja, hogy mesterképzést tartson hálás fiatal zenetanulóknak – fizetség nélkül [!]. Ezt több ízben megtette már Koppenhágában is, ahol öt évvel ezelőtt a Léonie Sonnings Musikpris-díjjal tüntették ki.

A hangokon, elmélyedésen és belátáson túl, legbelülről, ahol a zene illatot és levegőt kap, egy olyan muzsikusz nagylelkűsége jelenik meg, akit öt évesen a zongorához ültettek pedig nem mutatott sok tehetséget – inkább szeretett volna focizni –, és a zongora Peléje lett.

* Lotte Bichel, Berlingske/Urban, 2002. május 27.